

ВИПАДКОВІ

ПРОРОКИ

Олександр Лук'яненко

ВИПАДКОВІ
ПРОРОКИ

ВИПАДКОВІ
ПРОРОКИ

Сто шукань
між ста вагань

ОЛЕКСАНДР
ЛУК'ЯНЕНКО

Поетичні розмисли

Полтава
2019

УДК 84(4УКР)6-5
Л84

Лук'яненко О. В.

Випадкові пророки: Сто шукань між
ста вагань. Поетичні розмисли.
Полтава: Видавництво "Сімон", 2019.
112 с.

ISBN 978-966-2989-95-3

До видання полтавського літератора
увійшли твори інтимної, грома-
дянської та філософської лірики, у
яких порушуються питання любови,
влади, віри та пошуку життєвих
орієнтирів. Для широкого кола
поціновувачів художнього слова.

ISBN 978-966-2989-95-3

© Лук'яненко О. В., текст, 2019
© Домненко Т. В., ілюстрації, 2019
© Видавництво «Сімон», 2019

тобі,
моя
нестримна
коловерть
спокуси
та
спокути

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Не питайте моєї поради.
Я так само не кинув блукати
Лабіринтом вагань у пільмі;
І шукаю невпинно дорогу
До кохання, до себе й до Бога,
Й обираю шляхи непрямі.

Я одне усвідомив достоту:
Світ лікує зневіру й глупоту,
Як єднає у зустрічах нас.
Ми усі - випадкові пророки.
Наше слово й негадані кроки
Служать іншим за дороговказ.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Не створюй марний ідеал.
На нас усіх є пил дороги.
Нехай пустує п'єдестал,
Аби ніхто не впав із нього.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Не ті слова?.. Немислимий фасон?..
Не та любов?.. Смаки невідповідні?..
Або ж думки звучить не в унісон?
Чи справами псуєш комусь обідню?..

Хай шарудить нікчемний поговір.
Тюки образ не слід до серця брати.
Ми - різні всі, а не тонкий папір,
Аби без мук вкладатись у формати.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Нехай сьогодні над тобою хмарно –
Ховай від вітру серця каганець.
Він пламеніє в мороці не марно –
Комусь та й вкаже стежку навпростець.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Ми віч-на-віч. Жахтить свіча розмови.
Колись близькі. А нині - нічиї.
Маленький човник нашої любови
Стоїть собі й чекає течії.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

**Про правду не кричать із жерла мегафонів.
У неї стиха вірять, в ній віддано живуть;
Про неї не сичать у пояснім поклоні
В парадному костюмі край бронзових погрудь.**

Її дарма шукать, коли на площі людно,
Бо правда вийде з тіні (та й то лише на п'ядь),
Заради пари фраз – дзвінких, неначе лютня, –
Як вимкнуться софіти й гармати відгримлять.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Я і ти, наче два береги,
Зазираємо в стомлені душі.
На загал - у смаках вороги;
Поза гамором днів - небайдужі.

Поміж нас б'урне море вагань.
Понад нами безмір'я ілюзій.
Зачужі для жагучих зітхань –
Трохи ближчі, щоб жити мов друзі.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Не жди нікого - лінь до сонця кроною,
А за тобою виросте і ліс.
Одним у спеку станеш охороною,
Котримсь у холод подаруєш хмиз,
Якимсь тримати будеш небо зоряне
І колисати на гіллі вітри.
Ну а комусь золою в ниву зорану
Впадеш в любові щедрої пори...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

На скільки нам з тобою стачить слів?
На вірш? Роман? Чи на скупе зізнання?
Чи, поки гніт вагання не зотлів,
Триматимемо трепетне мовчання?

Бо чи не краще спраглим в німоті
Ловити погляд, викрадати дотик,
Аніж знайти в душі слова не ті
І розгубити пристрасті наркотик?..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Під усіма гультівними вітрами
На мотузочку нашого життя,
Немов сукенки, вішаємо драми,
Не відіправши хиби до пуття.

Ну що ж у тім, що заздрі перехожі
Полощать їх під зливами пліток?!
Літа не мають збігти насторожі,
У страхові заховані в куток.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

У глеки часу, як вода крізь сито,
Прийдешній день невдовзі упаде...
Аби ж уміти мить не розструсити
Не там, не з тими й зовсім не на те,
Бо в'яне спомин болю і розради,
Мина любов, хиріє тіл остов,
Але у нас повіки не забрати
Ні сяйва мрій, ні світла молитов.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

До трону пнуться ярі крикуни,
З мішком брехні навчають світлих істин,
Обличчям правду вперши до стіни,
Аби сусіда з посмішкою з'їсти.
В обітницях чадять, як димарі,
Лукаві очі криючи за маски...
Невже ж підемо в цій абсурдній грі
Тих обирать, чия солодша казка?..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Йду по споминах, наче по гравію,
Босі ніженьки пам'яті б'ю
Об незнану ніким фотографію –
Таємницю твою і мою.

Бурі в серці змінилися штилями.
І на завтра той самий прогноз.
Берег пам'яті точиться хвилями...
То невже все було не всерйоз?..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Ковтнувши сонця, можна захмеліти,
Коли його розкрадене тепло
З тремких долоньок бабиного літа
Позахололі парки залило.

В безодню неба знову зріють очі;
І ти ідеш неквапно без мети,
Мов проводиєш друга неохоче
На довгий час кудись за три світи.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Певне, так задумано зумисно,
Аби час заводив нас в оману.
Співчува один: *«Та Вам запізно!..»*
Дорікає інший: *«Вам зарано!..»*

Ну а ти ж і сам не знаєш строку –
Робиш те, за що взялися руки.
І усе сприймаєш за уроки
З циклу повсякденної науки.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

**Ми скинули жаги турнірні лати;
Упав додолу флірту гострий спис, –
Нам двом уже нема чого ховати.
Була прем'єра, потім ніч на біс,
Потоки слів і тижні без розмови,
Похід наосліп, марші напролом...
І ця любов не лати, а окуви
Стягла, щоб стати світлом і теплом.**

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Чи ми спроможні вчителя навчити?..
Новенький стос конспектів і програм
Підказує, як ставитись до світу,
Де правда і знання - мінливий крам.

Ми здатні осягнути ази й буки,
Закони фізики пізнати до пуття,
Та вчителів з нас робить не наука –
На них уже висвячує життя.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Хотілося одразу і навіки.
Моглося ж полум'яно і чимдуж.
Настояні на цім коханні ліки
Не стали панацеєю для душ.

Чекалося – врятує у розлуці
Розбите серце гойна самота.
А зналося, що дні занадто куці,
Аби минула розпачу сльота.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Коли бракує теплоти
І вам, і світу, –
Без сподівань і без мети
Даруйте квіти.
За дивним порухом сердець
У весни й зими
У долі казка навпростець
Іде із ними.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

**Поезія не змінить хід подій,
Не відведе й руки черствого ката.
Та видно в ній, як в крижаній воді,
Що криється у всіх на видноті,
Але про що охотяться мовчати.**

Поезія не стишує гармат,
Аби над попелищем чули ліру,
Та не дає піти із барикад,
Бо завтра бій, а згодом і парад,
Лише б у серці вистачило віри.

Поезія людей не зводить знов,
Не склеює любов, у друзки биту,
Та гоїть душу замість молитов,
І коли світ, здається, захолов,
Дає наснагу далі мрійно жити.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

У стрімкій щоденній круговерті
Хочеться від світу утекти
У ту мить, де пам'ять на мольберті
Пише спомин, де є я і ти,
Де є сонця яблуко в зеніті,
Де спить літом зморений покіс,
Де ритмічно облікує миті
Нам двом потяг стукотом коліс...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Не май страху іти вперед крізь морок.

Цей шлях дає світанкові ціну.

Одним - доба, для інших - років сорок

Крізь втрати, зради, лжу та чужину.

Вкрадуть та знищать образи й потири.

Здригнуться храми у смутні часи.

Але не відібрати в тебе віри,

Допоки сам її не продаси.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

У лічені умиті сонцем дні
Закинемо турботи, наче діти;
Зупинимо годинник на стіні
І станемо в обіймах душі гріти.

У цім теплі дозріє урожай,
Напоєний із глека поцілунку.
Хай час пливе - на нього не зважай,
Поки жага у скроні стука лунко...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Не знати мить, коли розквітне гілка.

Носи в долонях воду у свій сад.
Нехай сусід з-під лоба гордо зирка.
Це попервах бува нудотно й гірко,
Та монотонність зродить результат.

Не знати час, коли зима нагряне.
Ти просто засівай свій щедрий лан,
Допоки долю снігом ще не вбрано.
Це попервах здається, що зарано –
Аж навкруги вже осені туман...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Роздарюю тобі
 скороминучий день цей –
До крапельки хвилини,
 до осаду секунд.
Бери його і пий
 аж по саменьке денце,
Допоки зводить він
 дві долі в контрапункт.

Мені не шкода дня,
 а ночі - то тим паче.
Хай спрагли душі п'ють
 з фіалів грішних тіл
І в мандрах навмання,
 коли ніхто не бачить,
Нехай шукають путь
 у свій святий приділ...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Тваринам видно всіх
без брязкалець гордині
І масок, що юрма
нам рясно роздає.
Із ними сміх - то сміх,
як сльози - то неспинні,
Бо ж люблять задарма
такими, як ми є.

Їм щемко кожен раз
прощатись як в останнє,
І радість нам у дар нести
без хиб і вад,
І мудрість для всіх нас,
що вірність і чекання –
То не простий товар
з рядочком крайніх дат.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Тихіше, нічко, коні не жени!
Не розплітай посоловілі долі.
Ось-ось порвуться в тиші дві струни
І вдарять зойком в стіни захололі.

Тихіше, нічко, дай іще, молю,
Послухати п'янки синкопи серця,
Бо підкрадеться ранок без жалю
І в невблаганнім марші понесеться...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

У шлях життя б'ють долі коліщата.
І що не оберт, дякую крізь пил
За ворогів, що вчать мене прощати,
І за близьких, що не стинали крил;
За сіль утрат, що чванство роз'їдає;
За сік любови із вабливих грон;
За щем вагань, яким не видно краю,
Коли біжиш життєвий марафон.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

На човнику довіри через мряки
В морях людей мчимо у далину,
Читаємо у їхній душах знаки,
Аби не сісти десь на міліну;

Й не віримо, що в їхнім океані,
Чию, здалося, вже пізнали суть,
Чекають нас страшні левіафани,
Які наш човник в друзки рознесуть.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Осінній вечір зирка з-за фіранки
В імлу кімнати, де в сонливий час
Ми з пам'яті, мов знімки з фоторамки,
Взялись виймати спогади про нас.

Вони строкаті і такі несхожі!
У них медвяний смак минулих днів,
Що й навіть вечір, ставши на сторожі,
Від того зілля споминів сп'янів.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Розмірковую трепетно знову,
Як зав'яжеться наша розмова?
Жестом? Поглядом кинеться знак?
А потрібно ж ну геть небагато.
Нам при зустрічі легко мовчати
Про усе й ні про що - просто так.

Зайвих слів і зворотів не треба,
Бо затісно бува й просто неба,
Коли двоє воліють у лет.
І щоб квітло чуття непочате,
Краще буде щось не досказати
З мрій, що в серці хова етикет.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

З хлібниці літ відсип мені, мій Боже,
Мов житніх зерен, вдосталь щедрих днів,
Аби устиг завершити, як гоже,
Усі діла, якими пломенів.

Відмір пори віддати те, що маю –
Де міддю, де знаннями, де теплом.
І припусти посидіти хоч скраю
На званій учті за Твоїм столом.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Не посміхайтеся, прошу, мені ув очі,
Бо я кривого серця не ціню.
Мені коштовніший, повірте, вишкір вовчий
За виряджену в лестощі брехню.

Вже як надумали війну - то не лукавте,
В облудних кніксенах не скрючуйте постав,
Бо краще блиск жалкого леза правди,
Аніж блюзнірство суєтних вистав.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Повзе війна. Б'ють залпами з амвонів,
З екранів гримотять у бік орди,
І страдників у вишнім пантеоні
В новітні дні тіснішають ряди.

За їхню кров нам всім тримати пруга
У думці, мові й вірі кожну мить,
Бо в цій війні і куля недолуга,
Коли єство у нації тріщить.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Хлюпоче днів нестримна течія:
«Я не твоя, мій друже, й нічия –
Єство моє для смертних заглибоке.
Не знати вам, де у меандрах літ
Забракне сил почати льодохід,
І вічна мерзлота скує потоки.

Пливіть вперед, мов човники малі, –
Царі й раби, спудеї, вчителі, –
Вітрила мрій пильнуючи старанно;
Цінують мить без заздрості та зла,
Бо не вгадять, який удар весла
Вас приведе в обійма Океану...»

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Ця дивна мить не станеться удруге.

Смакуй до дна і часу не жени,
Аби тоді не зводить наругу,
Що все мина лише з його вини.

У пам'яті пощезнуть, як в тумані,
Нікчемниці, в які вибралась суть,
А зустрічі - найперша та остання –
Найглибше в душу спомином вростуть.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Скільком ми не сказали головне:
«Люблю», «прости» чи надлегке «спасибі!..»
Промовчали, хоч мали й інший вибір,
Бо думали: «Хіба ж той час мине?!»

А збіжжя днів лягало у снопи.
А всіх близьких розводили дороги
По світу за поріг чи ген до Бога...
А ми ж чекали слушної доби...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Тремкий світанок. Ти побіля мене.
Жадана роль - найкраща мізансцена.
П'янлива млість хлюпоче навсібіч.
За мить розправить день свої знамена
І розведе недбало і буденно
Опісля див у швидкоплинну ніч.

Роздасть життя затерті партитури.
І ми по них муштровано й понуро
Продовжимо концерт тотожних днів.
Та поки нам нашіптують амури,
Заграємо кипучу увертюру
Для двох сердець в полоні грішних снів!

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Здається, світ залякнув на межі
Серед війни канонів і новацій.
За зброю в ній не точені ножі,
А перст митців і мрій щоденна праця.

«Бувале» плем'я вчить «мале» як жить,
Те ж їх в трудах за пояс затиляє.
І перші бачать - світ таки біжить;
А другі - що біжить, а не тікає.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Нежданим громом звучного дзвінка
Раптово розчахнуло груди тиші.
Тече розмова - тиха і терпка,
Аж місяць мліє в зорянім узвишші.

Медвяний голос... Срібнострунний сміх...
Розгарячілий невловимий подих...
А вже за мить - сухий прощання сніг
Вкриває душі в спогадах на сходах...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Напевне, нам не вистачило хисту
Закінчити кохання полотно.
В руках ескіз із натяками змісту –
Розпливчастий, та вабний все одно.

Коли ж на все інакше подивиться
Без марних сподівань і без образ, -
Ці почуття лишили таємницю,
Яка і далі химородить нас...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Квітковим медом вишукане слово
Тече у келих нашої розмови
І почуттям густіє у душі.
Ми стоїмо від пристрасті нетривко,
І фрази, наче шпильки об бруківку,
Цокочуть і ведуть нас до межі.

Двозначний погляд. Посмішка. Торкання.
Двох грішних доль взаємосповідання.
Хмільної плоті пестощі терпкі.
І щирих бесід лічені години,
Допоки ніч, неначе намистини,
Над містом цим нанизує зірки...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Через одного княжичі й царята.
Нема корони - крісло й кабінет.
Тут - бий поклони, там - цілуй у п'яти,
Як не задобриш брязкотом монет.

На них в Закону часто руки куці.
Їх промахи ховають під сукно,
Бо у штормах реформ і революцій
Панята ці ніяк не йдуть не дно.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Як починають люди забувати,
Що з них б'є джерело земної влади,
То метушливо ждуть собі царя,
Аби тримав у затісній десниці
Всіх пішаків на владній шахівниці,
На ринках ціни й клір край вівтаря.

І цар крокує з нецтва туману.
І аплодують званому тирану:
«Ну ось!.. Нарешті жилава рука!..»
А як приходить спізнене прозріння, -
Сатрап усе позаплітав корінням,
Що й вихід - все зрубати до пенька.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

А раптом завтра мене не стане?..

Чи пригадаєш у тишині,
Як лється слово моє духмяне?
Як поцілунок мій гоїть рани?
Як світ твій живиться у мені?

А раптом завтра мене не буде?..

Чи спом'янеш проти ночі ти,
Як сповідалися без осуди
Під стукіт серця з грудей у груди
В тісних обіймах до чистоти?

Що ж, раптом завтра я не зустріну,

Мій спомин хай не тяжить в тобі.
Є тільки «зараз» - ця мить єдина,
В яку насправді і Є людина.
Не затуманюй її в журбі.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Чи потрібен страдному народу
Проводир, що Заходу чи Сходу
Стане виціловувать перста,
Бо крізь їхні забавки й лихварство
Єлеопомазаний на царство
Явиться на многії літа?

Вік не можна в наймитах ходити.
Час шукати власної орбіти
З віссю в серці рідної землі,
Бо не допоможуть нам всіляко
Ані мудреці, ні забіяки
Ні у Вашингтоні, ні в Кремлі.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Як печалі надмогильні плити
Стануть затуляти білий світ,
Тобі є з ким щиро говорити
І сльозами сплачувати мито
За важкий душевний перехід.

І коли думок твоїх скарбниця
Багатіє сонмищем ідей,
Не вагайся мріями ділитися.
Я їх потримаю в таємниці
Від налитих заздрістю людей.

Байдуже, яка по долі смуга –
Біла, чорна, злітна, захисна, –
Лине сміх чи дряпається туга,
Знай - близенько б'ється серце друга –
В унісон настроєна струна.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Не вічно правді волочить кайдани.
Розплата прийде на поріг тирана,
Де б не жило кривоприсяжне зло;
Його чекає доля ненайкраща –
Для велета - метка вівчарська праща,
Для карлика - свій бій під Ватерлоо.

Як захолоне тіло бездиханне,
То бита свита, що співа осанну,
Вмить зареве про волю і права.
Не змінить тон із них хіба ледащо.
За переміни стануть дерти пащі,
Бо всім нелюба дошка гробова.

Аби ж народ все зважував старанно
І не чекав собі, мов з неба, манну
Від лицемірів з пухлим гаманцем,
То й не плекав би світу на огиду
Божка і ката дітям і сусіду
Із незавидним жалісним кінцем.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Не рахуйте вік календарями.
Кількість весен - найхиткіша з мір.
Нею не злічить на серці шрами,
Що лишали нам життєві драми,
Про які не мріяв і Шекспір.

В когось літ - із пригорщу з вершечком.
В інших - у століття вгрузлий віз,
Що в житті заїхав недалечко
У страху покинути гніздечко,
Геть сухе від живодайних сліз.

В когось днів - одне достигле гроно.
В інших - ревно зібрані стоги,
Але їм і на одну мільйонну
Часто не пізнати аж до скону
Віщих мрій кипучої снаги.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Час на Землі занадто дорогий,
Аби його безплідно витратити
На дні та ночі, сірі від нудьги,
Що припинає ланцюгом до хати.

Мить на Землі безцінна, аби ми
Розтринькували дні пустопорожньо
В борні з убогодухими людьми,
Які красу пізнати не спроможні.

Не пожалкує час тебе й мене.
Тож, по собі лишити краще в світі
Те, що когось хоч трохи надихне,
Ніж стосики відписочок і звітів.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Я себе залишив у тобі –
Краплею упав у келих долі,
В ньому розчиняючись поволі,
Відстані програючи двобій.

Я лишив у снах твоїх себе,
Та й із них щезаю невблаганно,
Бо крадуть буденщини тумани
Наших згадок полум'я скупе.

Ми наш лан скосили. Ось межа –
Навкруги розлуки гостре стерня.
А в душі одне достигле зерня...
Може, з нього буде ще врожай?..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Почуття... Палкі. Таємні. Знищені.
Потім вивчені, мов непростий урок,
І без крапки у кінці полишені,
Без жалю за непоправні рішення
І за кожен незворотній крок.

Почуття... Надіями поливані,
Заколихані в обіймах уночі;
І розлучення морози несподівані,
Й марні мрії геть забути трунок імені,
У турботах аж по вінця живучи.

Почуття... На лан вагання кинуті,
З зерен мудрості пророщені жита,
Паводдю зневіри непоглинуті,
Вам цвісти, допоки долі линути
Крізь мої полічені літа.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Все на Землі відквітне і зів'яне.

Боги колись пірнуть у небуття,
Де вже на них чекатимуть титани,
На гордості зализуючи рани,
Що владу вкрав не ворог, а дитя.

Де ж взяти мудрість бути наче жито –
Цвісти й весніти, в слухний час піти,
Не заздрячи, що власні учні й діти
На нашій ниві стали буявіти
В рази рясніше, аніж я і ти?

Все відцвіте без вороття під зиму.
Перо й бунчук впадуть углиб снігів.
Їх підбере той, хто позаду йтимає,
Як ми колись, прийшовши молодими,
Їх підхопили з рук старих богів.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Аукціон чеснот списав знання з рахунку.
Ну нащо ж брати нам ученість за мету?
Освіта - це товар в яскравому пакунку
З цукерками й питвом в єдиному ряду.

Купляють тільки те, що блискає ясніше.
За гроші ж будь-який утілиться каприз.
- Вам хочеться чогось новіше та модніше?
Беріть оцей граніт! Його ніхто не гриз...

Погляньте ж на товар! Обгорточка іскриста
Говорить все сама - аж міниться в пільмі!
Дарма, що в нас самих до фаху мало хисту.
Приходьте. Навчимо. І вивчимось самі...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

А ми на гру у погляди приречені,
Бо ця любов - таємна і вертка, -
Ховається за діловиті речення,
А в глибині аж серце пропіка.

А ми удвох без вороття роковані
На дивну гру підтекстів і порад,
Хоч ця любов ось-ось на хвилях повені
Із нас обрушить показний фасад.

А нам удвох навік-віки наврочено
Іти за крок - за подих між людьми
І говорити довго й... знеохочено...
Докіль в любов цю граємося ми...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Мій Господи, дай дорого хисту
Долати твердо поцейбічний шлях,
Приборкавши натуру гонористу,
Й не стаючи глевким, неначе тісто,
В чужих брудних і капосних руках.

Дай мудрости всіх слухати, і чути,
І відділяти від половини лжі
Зернята правди, що насіють люди;
І не ковтнути лестощів цикути,
Занурившись у брехні й міражі.

Дай мужности покорі знати міру
І встоять, не зігнувши голови,
Не втративши ні честі, ані віри;
І ворогам, які не прагнуть миру,
Ув очі сповіщати: "Йду на ви!.."

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Затямити б: ми - тлінні люди,
Посеред нас нема месій,
Тому й не варто інших люто,
Б'ючи себе до хрипу в груди,
Сварить за нищення надій.

Немає праведних доценту,
Що б мали непохибний крок.
А ми ж - заручники моменту.
У нас життя - експерименти,
Що не ідуть без помилок.

Та наші хиби - наші сходи –
Міцні, муровані щаблі,
Що наближають нам висоти
І тільки додають охоти
Експериментам на Землі.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

**Знайди мене, коли набриднуть мандри,
Як надокучить безперервний біг
Стежками днів, що в'ються у меандри,
Знесилюючи молитви і мантри, –
Знайди тоді стежу на мій поріг.**

**Знайди, як відгримлять аплодисменти,
Коли окропом зради обпече,
Коли кумири рухнуть з постаменту,
А вдача потече в дімінуендо, –
Вклади свій сум до мене на плече.**

**Знайди мене, як у душі доспіє
Розчарувань і втрат сухе вино,
Як вщухнуть мрій ослаблені стихії,
Як океан жадання опрісніє, –
Направ свій човник під моє вікно.**

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Нас небо не заводить у тупик.
Нам просто закривають зайві двері.
Якщо на сцені долі бути звук,
Корисно час проводити в партері.

Із залу видно все стає без вад,
Бо рампа слави вже не ріже очі;
Тоді цінуєш інших за талант
І слухаєш натхненніше й охоче.

Тоді помітні маски поверх лиць,
Бо скроні вже не жмуть посохлі лаври;
І є момент все зважить до дрібниць,
Бо замовкають термінів литаври.

Хай на підмостках драма відгримить
Без тебе у якійсь помітній ролі.
Афішу змінять. І настане мить
Продовжити відстрочені гастролі.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Ми стрінемося на жвавім перехресті.

Ні, не сьогодні. Та усе ж колись, -
Заручники обставин, часу й честі,
Розлучені у мовчазнім протесті
Супроти всього, в чім собі клялись.

Ми стрінемося. Так неодмінно буде, -
Підкине доля нам останній шанс.

Але наївно вірити у чудо.

Ми знітитимосся, певне, мов прибуду,
Наважившись лише на реверанс.

Можливо, десь під серцем захолоне,
І хтось шепне на вухо: "Озирнись!.."

І буде погляд в душі, мов з ікони.
Затихнуть разом натовпи й клаксони,
І оживе все те, у чім клялись...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Яка у тебе за вікном погода?
Дощі?.. Туман?.. А в мене сніг іде.
Всеїдний розпач, змору та гризоти
Ховає нишком попід білу цноту,
Що й смуток не іржавіє ніде.

На завтра в нас не змінюють прогнози:
Молочне небо, в скло закута путь.
Синоптик пророкує нам морози.
А ось коли в душі почнуться грози,
З подібних передбачень не збагнуть.

Та нині в серці пік антициклону:
Без опадів від туги і жалю,
Без ревнощів, що вітром б'ють з розгону,
Без хмар чекань дзвінка по телефону,
Бо я й без них однак тебе люблю.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Тобі нелегко пережити зради,
Бо то не твій формат - не рівний бій.
Це – "герць супроти", не "війна заради".
В оце усе так не жадає грати
Мале дитя, заховане в тобі!..

Воно сидить, узявшись за колінця,
Притиснувшись під серцем у куток,
Саме себе питаючи: "Коли ця
Нечесна гра навколо закінчиться,
Аби мені зробити вірний крок?.."

А я дивлюсь на тебе й тихо млію.
Моє дитя в куткові не сидить,
Бреде, переступаючи помії,
Десь хибить, бо інакше не уміє,
І все чекає "справедливу мить".

Чи має страх, що крок зробило з тіні?
Що на шляху не світиться ніде?
Що плутаються, наче в павутині,
В розчаруваннях ноги аж донині?
Та, певне ж, так. Але ж вперед іде...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Стою на перехресті. Три дороги.
Котрою йти в покої крижанім?
Яким шляхом у кров не збити ноги
У прагненні дістатись епілогу
Історії, початої на нім?

Стою на перехресті. Три поради:
Від досвіду, близьких і ворогів.
Яку із них за істину прийняти,
Що принесе врожай, а не розплату
За нерухомий віз чужих боргів?

Стою на перехресті. Три ухвали:
Йти вперед. Не рушити. Зійти.
Що правильно? Що хибно? Що зухвало?
Де мрій багато? Де знання замало?
...Спрямуй мене, мій Боже, до мети.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Не питай поради у зірок.
Все у нас вже ялось, але й буде.
Схибимо - то вивчимо урок.
Ми ж не небожителі, а люди.

На несхвальні погляди косі
Не звертай у натовпі уваги.
Люблять всі і плутаються всі:
Грішники й святі - без переваги.

Нам чужа не треба похвала.
Не сприймають - хай кричать завзято.
Головне, що стачить нам тепла
В юні душі зиму не пускати.

Мо' й розлуки зведено курок,
Що колись поверне нас до тями,
Та цього не взнати у зірок.
Краще розкошуймо почуттями.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Люби нас, світе, різними - як є,
Бо ми усі - твого лона діти.
Все "не таке" в палких серцях - твоє.
Воно життя із наших мрій снує,
Тому люби і не картай нас, світе!

Цінуй усіх за наші кольори –
Очей і тіл, любови та ілюзій;
Всіх, хто не йде супроти правил гри;
І в кого доля дригом догори
Утримує довколишніх в напрузі.

Шануй усіх за наші голоси;
За віру, за безвір'я, за розпуку;
Всіх, хто єдина ворожі полюси;
Хто в суперечках схрещує списи,
Хоч супротивник простягає руку.

Приймай нас, світе, попри нелюбов,
Якою ми обдарюємо ближніх.
Ми так вчимося. Гірко. Знову й знов,
Що й потім нам бракує молитов
У покаянні до усіх всевишніх.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Минають дні - потьмарені та кволі.
З них щезло те, що було добре - ти.
Час далі йти - на інший берег доли.
Але чи будуть сили добрести?

Чи буде вдосталь лютого морозу,
Щоб остудити пам'яті вогні
Та підмінить на опріснілу прозу
Високопомний спогад у мені?

Чи буде вдосталь відстані між нами,
Аби не чути серця твого спів?
Аби удвох не схрещуватись снами,
Допоки сірий ранок не доспів?

Нам буде двом украй всього замало.
Тож, як дійти на інший берег доль?!
Згребти у вузлик те, що відпалало,
Вдягнути маски й грать наступну роль...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Всевишній хоч і супиться з-за хмар,
Та віддає нам, грішним, без зупинку
Прийдешній ранок, як коштовний дар
Усе почати з чистої сторінки

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Бреду життям, неначе Марко Поло,
Складаю "Книгу світових чудес"
Із сотень доль, розсіяних навколо
У єдності та в битві антитез.

Стрічав людей манливих, як вершини –
Суворий спокій, велич висоти...
Але в душі у них зо три аршини
Лежать сніги нудьги та самоти.

Були й бездонні, як печерні пащі, -
Потемні, непривітні та лячні.
Та коли біг через огуди хащі,
Вони одні дали приют мені.

Є й річкові долини, а не люди, -
І хлібосольні, й щедрі аж за край.
Але як повідь в серці - нищать люто
Навколо себе весь примарний рай.

Рельєфи доль чудні та нетотожні.
Комусь я діл. Для когось, може, й шпиль.
Та в атласі життя - всі подорожні,
І кожен з нас - простий зірковий пил...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

**Театри мають успіх і ціну,
Допоки дія не сповза зі сцени,
Бо в них любов отишує війну,
А самодури йдуть самі з арени.**

Але коли акторство - стиль життя,
Коли ти сам - ошмаття різних ролей,
Хоч як сиди у мантиї вождя,
А для усіх - король той буде голий.

У вуха - мед, позаочі - прокльон.
Кладуть поклін - в кишені крутять дулі.
А що ж? Бо цар і сам хамелеон
На сто личин під троном у баулі.

Але невічний пишний маскарад.
Як остогиднуть поштові гримаси,
Затягне обрій сморід, дим і чад,
І не спасуть ні ряси, ні лампаси.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

На тісних провулочках кар'єри,
На бульварах безміру турбот
Треба зрідка брати за манеру
Злазити додолу із висот.

Треба сміхом змащувати рани
І кумедним бути без страху.
А роботи ношені кайдани
Хай полежать скраю на шляху.

Слід шукати час для божевілля
Заповітних чудернацьких мрій,
Бо копати клопотів вугілля
Можна вічно, не лишивши стрій.

Майте мить для щастя неодмінно –
Без морок, у мандрах без мети.
Нам усім знайдуть колись заміну.
Тож, частіше злазьте з висоти.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Заростає пам'ять бур'янами.
Серед них загубиться ось-ось
Все святе, що трапилось між нами,
І що поміж нами не збулось.

Келих згадок поки майже повен.
Пий іще, докіль стає снаги,
Бо розмиє часу буйна повінь
Спогадів крутезні береги.

Доторки забуде грішне тіло,
Від яких весніло завжди й скрізь;
Вичахне усе, що шепотіли
І про що промовчали колись.

Вигорять ущент, як в полі маки,
І цнотливі мрії, і стидкі,
Щоб ніхто не вірив зодіаку
Та безладним рисочкам руки.

Час іде. І пам'ять бур'яніє.
Клубочіє клопотів туман.
Але там, у нетрях, десь ще ми є
І недорозказаний роман.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Сунуться ущерть замерзлі душі;
У швидкім алюрі скачуть дні,
Ніби десь за рогом райські кущі
Суджено знайти тобі й мені.

А для раю ж треба зовсім трішки:
Бути щедрим в холод на тепло
І не заощадити усмішки,
Кому в серце снігу намело.

А для раю ж треба небагато:
Не скупити на прості слова
І того утішно пригортати,
В кому туга звіром завива.

Все добро, що повнить вас до краю,
Роздавайте іншим до жарин.
Може, їхня гілочка із раю –
З ваших рук пахучий мандарин.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

**Нехай поразка серця не з'їда,
Бо час лишить хіба рубець на рані.
В житті закриті двері – не біда,
А шанс здобути мудрість у чеканні.**

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Серце з розумом знов у борні...

Громадянська війна у мені
Пломеніє, мов доменне горно.

Інтелект у залізній броні
Неспростовні, важкі й показні
Аргументи жбурляє моторно.

Та чуттів непіддатливий щит
Попід градом думок не тріщить,
А міцнішим стає в жерлі бою.
Буйна кров кличе кинути скит,
Аби в мандрах подужати світ,
У дуелі лишившись собою.

Ну а віра, при той весь бедлам,
У душі підмуровує храм
І шепоче крізь гул канонади:
"Час уже б довіряти дивам.
Буде так, як призначено вам.
Припиняйте удвох воювати..."

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Ми всі один від одного йдемо.
Із часом. Не одразу. Неминуче.
Одним відносин важчає ярмо.
І куций лист на столику трюмо
Сичить про розставання, мов гадюччя.

А хтось живе за дотик біля нас,
Та ось за мить стає чужим навіки.
Бракує тем. Не вистачає фраз.
Не вабить профіль і лютить анфас,
Бо ділять двох антагонізмів ріки.

Бува, що йдуть раптово. В засвіти.
Прощання і прощення - все запізно.
Не встигнув він? Не похопився ти?
Тоді вже крайніх просто не знайти,
Бо цей урок не вибереш зумисно.

Ми всі йдемо. На час чи назавжди.
За мудрістю. За спокоєм. Від муки.
До сонця мрій, де слабші холоди.
І біль розлуки - не вінець біди.
Біда - чужим триматися за руки.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Гребеш... гребеш... аж відбирає подих,
Бо мертвий штиль не радує вітрил.
Твоя ж любов зове мене на подвиг
Пливти вперед хоч і з останніх сил.

Світи мені, як небо потемніє.
Зори мені крізь морок вдалині.
Твоє тепло дає мені надію
Знайти причал, не зникнувши на дні.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Із роками гасне віра в казку,
Бо добро не завше боре зло;
Бо коли смутнієш від поразки,
Не дають три шанси й три підказки;
І не візьмуть гуси на крило.

У літах тьмяніє віра в чари.
Меншає мольфарів доокіл.
Та ростуть облудників отари;
Лестуни ж під громові фанфари
Славлять фарисеїв за світил.

Час мина, і слабше ранять зради;
Ворогів прощаєш мимохідь.
Ждеш зими. А з нею - снігопаду,
Щоб собі і ближнім повертати
Віру в диво аби хоч на мить.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Не ходіть до мене по скандали.

Як у вашій долі вогник зник,
Хай байки, що ви понаскладали,
Ревно чешуть ваш верткий язик.

Не несіть мені в устах отрути.
Сам знайду, коли настане строк.
Я й без вас удосталь можу чути.

А із вами глухну від чуток.
Тож, і образатися не треба,
Що мій погляд кутає туман:
Відійшов на п'ять хвилин у себе,
Поки з вас б'є підлості фонтан.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Дай мудрости, мій Господи, мені
Прийняти все, що пережити мушу;
Перебрести крізь туги сірі дні,
У розпачі не забруднивши душу.

Дай мужности знайти в собі слова
І визнати усі свої провини –
Назбирані, мов збіжжя у жнива,
Помилки друга, учня, брата й сина.

Подай вогню до перемог іти,
Минаючи спесивости багнище;
Дай пізнання, що Ти і тільки Ти
Ведеш мене крізь марень попелище.

Помилуй за усе й благослови
Опісля краху зводитись на ноги;
І не плачі, а вдячні молитви
Нести у серці до Твого порогу.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

У час тривоги, розпачу й сумлїнь
Не будь образником чи ярим оборонцем.
Побудь ніким. І в сходженні у тїнь
Збагнеш ціну свого життя під сонцем.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Мені б тебе не бачити й не чути,
Аби життя не змінювало крій;
Щоб голірuch не брати для спокути
У горщик серця попiл грішних мрій.

Мені б тебе до себе не чекати
Опісля всіх прощань без перспектив,
Аби не збити вщент координати,
Якими я без тебе світом плив.

Мені б на тебе завести цензуру,
Аби не стався заколот думок.
... Але б які не звів у серці мури,
Ти обернеш їх легко на пісок...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Поцупить час у всіх у нас зі жмень
Так хитромудро і злодійкувато
Перлинку долі - учорашній день.
Що нам тоді? Судити? Шкодувати?

Було й пройшло. Ні суду, ні жалю
За довгий сміх, за сльози неупинні,
За "прощавай", за "вірю", за "люблю"...
Курча ж назад не лізе в шкарлупиння!?

Сьогодні Бог подав удосталь сил
Змінити щось на перехрестях світу.
Хай ми без німбів і без білих крил,
Але ж дива теж можемо творити.

Хтось, може, в них зневірився уже
І не живе, а просто животіє.
Дивуйте ж зараз! Завтра - вже чуже,
Там зовсім інші сни та чудодії.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

**Кохаю. Без надій і без причини,
Без марних обіцянок і умов.
Жаркого серця сталі величини
Мою до тебе міряють любов.**

Наш тихий світ ковтнули дні минулі.
Цвіли удвох - відквітнули та й квіт.
Майбутнє теж у кришталевій кулі
Не розбере й маститий ворожбит.

Всього багато в долі поміж нами:
Роки та ріки, ще й міста й мости...
Настрічу бігти чи гребти човнами?
Чи, мо', у брід босоніж побрести?

Та й ми і так на рушимо кордону.
Бо як єднає випадку пором,
То почуттям тоді немає схрону –
Жага в душі влаштовує погром.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Не звертай надмірної уваги,
Як когось на грубощі несе.
Може, в нім, як в лоні саркофагу,
Вже людське потрухло геть усе.

На чиїсь картання шпичкувати
Часто ображатися не слід.
То в них день був, як у казематі:
Сиро й сіро, і у ґратах світ.

То їх тиснуть клопотів обруччя.
То їх мулять болі, а не ти.
Пробачай їх, хоч вони й колючі.
Може, завтра схочуть розцвісти?..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Що далі? Ми порушили всі правила –
Свої й чужі, і ті, що ствердив Бог.
Ми це кохання тричі переплавили;
Вчетверте написали епілог.

Ти озирнешся, як за рогом зникнути?
А я? Піду чи ген за обрій проведу?
Промовчу гірко чи від мого крику ти
Захочеш уповільнити ходу?

Що скажеш: "прощавай" чи "до побачення"?
Що відповім: "навіки" чи "на час"?
Невже ж ми вдвох іще комусь призначені?
Чи, може, просто світ гартує нас?..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Даруйте іншим право на помилку –
На хибний погляд, на невірний крок,
На лет занизько, на пірнання мілко,
На небажання дертись до зірок;
На глухоту до вашого волення,
На глупоту на ваш серйозний вид
І на незгоду пхатись на заклання
Благому ділу з вами слід у слід.

Не забирайте права вас любити,
Не позбавляйте сил від вас піти.
На їхнім місці (правди ніде діти)
Побудемо колись і я, і ти.
Ми по життю не раз ще і не двічі
Наробимо абсурдних помилок.
Тож, не судіть когось за них у вічі,
Бо наші хиби - завше двом урок.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Не пом'якша і не змаліє
Під ногами турбот стерня.
Залишайте ж собі на мрії
Бодай мить у потоці дня.

Вічно буде у долі людно,
Гучно й душно від сотень лиць.
Віднаходьте шпаринку в будні
Взяти книгу з тісних полиць.

Не скінчаться "на вчора" справи,
Люті строки пектимуть знов.
Тож, викроюйте час для кави
З тим, хто любить вас без умов.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Які ми є? Чи дзеркало розкаже,
Про те, що бачить, та в собі трима:
Про всі страхи, про лицемірство наше,
Про біль від днів, потрачених дарма?
Про давніх мрій розірвані вітрила?
Про зниклий сон від зречення й образ?..
Воно б це все нікому не відкрило,
Бо ми і з ним відверті через раз.

Не знають нас начальники й підлеглі.
Із ними йде щодня знайома гра.
В ній б'ють в людей, мов кулями у кеглі,
Амбіціями з маскою добра.

Які ми є, не скажуть кабінети.
У них ми гості - хтось із багатьох,
Чиї звання, медалі й еполети
В належний термін полетять у льох.
Складуть, можливо, пишний панегірик,
Що буде захлинатися в меду.
А далі - всім один суворий вирок –
Дві дати і портрет не на виду.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Митець спілкується із Небом сам-один.

Їх діалог нелегко зрозуміти.

Він облікований не поступом годин,

А віхами дорослішання світу.

Митець не йде вперед у ногу з часом змін.

Він сам – це зміни і нові завіти

Над страхом сірости та вщент протрухлих стін,

Бо на цім тлі завжди буйніші квіти.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

"Продаю!.." "Купую!.." "Віддаю!.."

Це життя - одні великі міни.
В довгій черзі з вузликом стою
І чекаю слушної хвилини.

Хтось пита: "Почім у Вас знання?

Залюбки обмінюю на сало!"
А в одвіт: "Хай скупиться рідня,
Бо з одного виторгу замало..."

Хтось задарма совість розпиха:

"Заберіть, благаю я, хто може,
Бо згризе, мов цуцика блоха!.." –
А від нього врозтіч переходжі.

Третій у базарній порохні
За динари сів збувати віру:
"Не жбурляйте осуди мені.
Богу теж ціну дали і міру..."

Десь дзеленькнуть тридцять срібняків,
Десь вкрадуть, десь заберуть, що буде,
З черги ситих й з гурту жебраків,
Де і я кричу: "Хто крайній, люди?"

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Відбери, мій Господи, згори
Все, що сам не можу відпустити.
Із печери серця прибери
Спогадів химерні сталактити.

Розведи із тими по кутках,
Кому крила зв'язую наразі;
Хто на мене дивиться крізь страх
Чи у безпідставному екстазі.

Обтинай в житті усі путі,
Що ведуть від правди і покути.
Залишай у тиші в самоті,
Щоб не спити гордості цикути.

Болем в тілі, щемом у душі
Із аскези повертай до світу,
Аби сум і радості чужі,
Як свої, був здатен зрозуміти.

І, піднісши, забирай вінець.
І тримай навколішки подовгу,
Аби знав: все має свій кінець,
Як приходиш до Твого порогу.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Ну як твій день? Ти в щасті чи не в дусі?
У спокої чи в путах протиріч?
Поклич мене - і я тобі озвуся
Над тишею, крізь відстань, через ніч.

Мовчи мені, як підступають сльози.
Кричи мені, коли пектиме біль.
Я обізвуся в спеку і в морози,
Крізь проливні, тумани й заметіль.

Позви мене, як не сприймають рідні
І заграють вчорашні вороги.
І я відлуню - зранку й по обідні,
Крізь самоту чи натовп навкруги.

Люби. Прощай. Не ображай. Не сердься.
А як заблудиш - клич; я відповім.
Я недалечко - за два стуки серця,
Що резонує чуйно із твоїм.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Тут докори, там поради,
Питанням немає меж...
Коли ж вам все краще знати,
Дозвольте мені мовчати
І посміхатись теж.

Легенди собі та міти
Складайте з чуток. Однак,
Під зиму не вчіть, як жити,
Коли своє власне літо
Розтринькали Бог зна як.

Я вірити не покину,
Що з наших рожевих мрій
Не завтра, та неодмінно,
Мов писаний глек із глини,
Народиться світ новий.

І докори, і поради
У ньому потрібні теж.
Та тих лиш, хто в снігопади
Наважиться виглядати
Той світ з прикордонних вез.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

**Не прагніть ані див, ані святих знамень,
Як вершники сумлінь завмруть на виднокрузі.
Нехай за небокрай стікає довгий день
Краплинами вагань, сум'яття та ілюзій.**

**Залиште собі ніч і подаруйте сон.
А завтра буде день і молоде світання.
Усе колись мине, як свідчив Соломон, –
І добре, і лихе, і віра, і хитання.**

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Життя - це урок любити.
За стінами всіх церков
Коханці, батьки та діти
Сповідують ту ж любов.

Розділена й непочата,
Вона палахтіє в нас,
Щоб нам без жалю втрачати
У безміри збіглий час;
Надщерблену віком вроду,
І цноту, закуту в гріх,
І з позаторішнього фото
Друга наснажений сміх;
Силу думок, вправність тіла,
Мужність очолити бунт,
І нерозправлені крила,
І з-попід ніг щільний ґрунт.

Ми ж протестуєм завзято.
Що є снаги. Кожну мить.
Аж поки є що забрати
І кого терпко любить.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Зима нарешті вкрала в світу колір.
Серед наметів губляться сліди.
Шкодливий вітер сипле сніг за комір
І спонука до жвавої ходи.

А ти не хочеш бігти спозаранку.
Тобі цікаво, як і дітворі,
Порозглядати білі витинанки
Серед дерев у змерзлому дворі.

Ти завмираєш в трепеті на сходах:
Ну ось і казка; більше й не проси...
А вже й не треба - світ тамує подих,
Аби не рушить сніжної краси.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Розбитих мрій баласт твоєму кораблю
І стійкості не дасть, і не спасе у вирі.
Тому дивись услід без крапельки жалю
Всьому, що відцвіло, що проситься у вирій.

Як на життєвий лан лягає втоми сніг,
Облиш труди на мить - дай відпочити ниві.
Знемога промине; і зійдуть по весні
З посіяних надій досягнення сміливі.

Як тісно - відпускай. Опісля холодів
Споріднена душа, мов ластівка, вернеться
На кинутий поріг, у тінь твоїх садів,
Знудьгована в путі по стуку твого серця.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

**У тліннім серці місця небагато,
Аби, мов скарб, леліяти сміття
Образ і туги, ревнощів і зради.
Найменшу ж мить належить куштувати,
Допоки дні є в келиху життя.**

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Життя укотре стало на обніжку.
З одного боку - виораний лан –
Десь глибоко, десь поспіхом, десь нишком,
А десь і досі купчиться бур'ян.

Де взяти час довершити дрібниці,
Бо завтра сніг поглине всі сліди,
Що й сам заблудиш, і не знадобиться
Усе, за чим вертаєшся туди?

Життя укотре на межі тупцює.
По інший бік - нові незнані дні.
Подай же, Боже, не орати всує
Почату ниву ближнім і мені.

В прийдешній рік ступати за сохою
Аж поки видно обрій, осіни;
І направляй незримою рукою,
Аби не збочить десь із борозни.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Ні в сім, ні в сорок, ні у сімдесят
Не полишайте вірити у диво.
Життя промчить експресом різних дат,
Що й не вловити ніжний аромат
Букету днів, проведених щасливо.

Тому звільняйте простір для утіх:
Чи то шухлядку для нового краму,
Чи то хвилинку на дитинний сміх,
Чи півдуші пробачити усіх,
Земні борги лишивши з боржниками.

Сприймайте втрати як контрастне тло.
На ньому ближнім треба дарувати
Коштовний час, надію та тепло,
Бо рік промчить, неначе й не було;
А так - лишить тендітні аромати.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

АЛФАВІТНИЙ ПОКАЖЧИК ТВОРІВ

А ми на гру у погляди приречені,	61
А раптом завтра мене не стане?.....	51
Аукціон чеснот списав знання з рахунку. ...	60
Бреду життям, неначе Марко Поло,	74
Відбери, мій Господи, згори	97
Все на Землі відквітне і зів'яне.	59
Всевишній хоч і супиться з-за хмар,	73
Гребеш... гребеш... аж відбирає подих,	82
Дай мудрости, мій Господи, мені	85
Даруйте іншим право на помилку –	92
До трону пнуться ярі крикуни,	18
Життя - це урок любити.	101
Життя укотре стало на обніжку.	105
З хлібниці літ відсип мені, мій Боже,	38
Заростає пам'ять бур'янами.	77
Затямити б: ми - тлінні люди,.....	63
Здається, світ залякнув на межі	45
Зима нарешті вкрала в світу колір.	102
Знайди мене, коли набриднуть мандри,	64
Йду по споминах, наче по гравію,	19
Із роками гасне віра в казку,	83
Квітковим медом вишукане слово.....	48
Ковтнувши сонця, можна захмеліти,	20
Коли бракує теплоти	25
Кохую. Без надій і без причини,	89
Люби нас, світе, різними - як є,.....	71
Мені б тебе не бачити й не чути,.....	87
Ми віч-на-віч. Жахтить свіча розмови.	11
Ми всі один від одного йдемо.....	81
Ми скинули жаги турнірні лати;.....	22
Ми стрінемось на жвавім перехресті.....	66
Минають дні - потьмарені та кволі.	72
Митець спілкується із Небом сам-один.	95
Мій Господи, дай дорого хисту	62

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

На скільки нам з тобою стачить слів?.....	15
На тісних провулочках кар'єри,	76
На човнику довіри через мряки.....	35
Напевне, нам не вистачило хисту.....	47
Нас небо не заводить у тупик.	65
Не вічно правді волочить кайдани.	54
Не жди нікого - лий до сонця кроною,	14
Не звертай надмірної уваги,	90
Не знати мить, коли розквітне гілка.	30
Не май страху іти вперед крізь морок.....	28
Не питай поради у зірок.	70
Не питайте моєї поради.....	7
Не пом'якша і не змаліє.....	93
Не посміхайтесь, прошу, мені ув очі,	39
Не прагніть ані див, ані святих знамень,..	100
Не рахуйте вік календарями.	55
Не створюй марний ідеал.....	8
Не ті слова?.. Немислимий фасон?.....	9
Не ходіть до мене по скандали.....	84
Нежданим громом звучного дзвінка	46
Нехай поразка серця не з'їда,.....	79
Нехай сьогодні над тобою хмарно –	10
Ні в сім, ні в сорок, ні у сімдесят.....	106
Ну як твій день? Ти в щасті чи не в душі?	98
Певне, так задумано зумисно,.....	21
Під усіма гувльісними вітрами.....	16
Повзе війна. Б'ють залпами з амвонів,.....	40
Поезія не змінить хід подій,	26
Поцупить час у всіх у нас зі жмень	88
Почуття... Палкі. Таємні. Знищені.....	58
"Продаю!.." "Купую!.." "Відаю!.."	96
Про правду не кричать із жерла мегафонів.	12
Розбитих мрій баласт твоєму кораблю.....	103
Роздарюю тобі	31
Розмірковую трепетно знову,	37
Серце з розумом знов у борні.....	80
Скільком ми не сказали головне:	43

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Стою на перехресті. Три дороги.....	69
Сунуться ущерть замерзлі душі;.....	78
Тваринам видно всіх.....	32
Театри мають успіх і ціну,.....	75
Тихіше, нічко, коні не жени!.....	33
Тобі нелегко пережити зради,.....	68
Тремкий світанок. Ти побіля мене.	44
Тут докори, там поради,.....	99
У глеки часу, як вода крізь сито,	17
У лічені умиті сонцем дні.....	29
У стрімкій щоденній круговерті	27
У тліннім серці місця небагато,	104
У час тривоги, розпачу й сумлінь	86
У шлях життя б'ють долі коліщата.	34
Хлюпоче днів нестримна течія:	41
Хотілося одразу і навіки.....	24
Ця дивна мить не станеться удруге.	42
Час на Землі занадто дорогий,	56
Через одного княжичі й царята.....	49
Чи ми спроможні вчителя навчити?..	23
Чи потрібен страдному народу	52
Що далі? Ми порушили всі правила –	91
Я і ти, наче два береги,.....	13
Я себе залишив у тобі –.....	57
Як печалі надмогильні плити	53
Як починають люди забувати,.....	50
Яка у тебе за вікном погода?.....	67
Які ми є? Чи дзеркало розкаже,.....	94

Побачили світ книги О. Лук'яненка

Філософія Родошанування. Поетичні роздуми.
Полтава, 2015. 383 с., іл.

Філософія українського серця: Поетичні роздуми.
Полтава, 2010. 120 с.

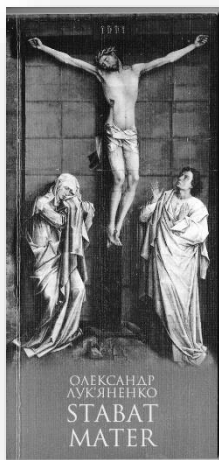

Храм: Філософія серця. Полтава, 2011. 116 с.

Побачили світ книги О. Лук'яненка

Алхімія життя:
драма-викриття.
Полтава, 2012. 96 с.

Stabat Mater: драма-каяття.
Полтава, 2014, 192 с.

Книгозбірня пам'яті:
Сто спогадів одного
кохання.
Поетична сповідь. -
Полтава, 2017. - 112 с.

Вокзал життя:
Сто роздумів на
перехресті.
Поетичні мандри. -
Полтава, 2018. - 112 с.

Літературно-художнє видання

Олександр Вікторович Лук'яненко

ВИПАДКОВІ ПРОРОКИ

Сто шукань між ста вагань

Поетичні розмисли

Українська мова

Редактор - М. Корж
Технічний редактор - О. Лебєдєв
Художник - Т. Домненко

Здано до набору: 19.01.2019
Підписано до друку: 16.02.2019
Формат: 60x84/24.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 1,1. Вид. № 1707.
Наклад 300 прим.

Видавництво «Сімон»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців, виготовників і розповсюджувачів видавничої продукції серія ПЛ №17 від 23.03.2004 р.
36011, м. Полтава, вул. Стрітенська 37
www.simon.com.ua
E-mail: simon@simon.com.ua
(0532) 50-24-01, (05322) 2-76-95,
факс (05322) 7-05-87

